

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 Р 019814 11 Рев
Бања Лука, 24.1.2013. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Д.Д. из Б., ..., против туженог ПД С. АД Б. – Н.с., ради исплате, вриједност спора 26.432,00 КМ одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Бијељини бр. 80 0 Р 019814 11 Гж од 21.1.2011. године, на сједници одржаној дана 24.01.2013. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бијељини бр. 80 0 Р 019814 10 П од 16.11.2010. године, одбијен је тужбени захтјев тужитеља којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати износ од 26.431,00 КМ са законском затезном каматом почев од подношења тужбе па до исплате, као и захтјев за накнаду трошкова парничног поступка. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бијељини бр. 80 0 Р 019814 11 Гж од 21.1.2011. године, жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и тужбеном захтјеву тужитеља удовољи или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати износ од 26.432,00 КМ, са законском затезном каматом од подношења тужбе па до исплате.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, на темељу изведених доказа, првостепени суд је утврдио: да је између парничних странака дана 20.10.2003.

године закључен уговор о пружању правне помоћи, којим је тужени ангажовао тужитеља, као адвоката, за пружање услуга у предмету Основног суда у Бијељини бр. Р1-1137/02, у којем се одређивала накнада за административни пренос права на некретнинама туженог у корист АД В. и к., те се обавезао да ће му за те услуге исплатити износ од 9.000,00 КМ; да је у том предмету тужени имао исказаног другог пуномоћника адвоката који је приступао на рочишта, док је тужитељ био ангажован “као консултант” туженог; да је између истих странака дана 28.9.2004. године закључен анекс уговора о пружању правне помоћи у којем је констатовано да је тужитељу на име услуга пружених у предмету бр. Р1-1137/02 и Пс-518/01 исплаћен износ од 9.000,00 КМ, закључно са 29.10.2003. године; да је означени износ од 9.000,00 КМ тужени платио тако што је дана 02.10.2003. године уплатио на рачун тужитеља износ од 4.000,00 КМ, дана 24.10.2003. године износ од 3.000,00 КМ, дана 27.10.2003. године износ од 1.000,00 КМ, те да је тужитељу платио још износ од 2.000,00 КМ, од којег износа се 1.000,00 КМ односи на заступање у другом предмету; да је дана 20.1.2004. године сачињена потврда туженог која није потписана од стране тужитеља, нити од стране законског заступника туженог, у којој је наведено да тужени треба да исплати тужитељу на име његовог ангажовања у предмету Основног суда у Бијељини бр. Р1-1137/02 и предмету Окружног суда у Бијељини бр. Пж-59/03 (исти предмет по истој правној ствари) 3% од досуђеног износа у тим предметима од 881.070,40 КМ и да ће му тај износ бити исплаћен након наплате тог досуђеног износа од дужника ОЈДП В. и к., који поступак извршења је у току; да је у извршном поступку против извршеника АД В. и к. тужени наплатио дио потраживања по рјешењу бр. Р1-1137/02 од 10.2.2003. године у износу од 93.493,13 КМ; да је рјешењем Окружног суда у Бијељини бр. Гпш-6/04 од 5.7.2004. године дозвољено понављање правоснажно окончаног поступка у ванпарничном предмету Основног суда у Бијељини бр. Р1-1137/02, те је укинута рјешење Окружног суда у Бијељини бр. Пж-59/03 од 28.11.2003. и рјешење Основног суда у Бијељини бр. Р-1-1137/02 од 10.2.2003. године о одређивању накнаде и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак; да је рјешењем суда бр. Р-1-1510/04 од 13.10.2004. године прекинут поступак предлагача (у овом предмету туженог) против противника предлагача АД В. и к. ради одређивања накнаде за непокретности туженог; да је дана 9.6.2005. године, у поступку противизвршења, тужени вратио АД В. и к. износ од 93.493,13 КМ; да је након тога у вансудском поступку између туженог и АД В. и к. Б. дана 18.9.2007. године закључено поравнање којим се АД В. и к. обавезао да туженом исплати надокнаду у вриједности улагања у земљиште и изгубљену добит у укупном износу од 250.000,00 КМ са трошковима судског поступка; да у том вансудском поступку туженог није заступао тужитељ.

На темељу тих чињеница, првостепени суд је закључио да је уговором о пружању правне помоћи од 20.10.2003. године и анексом тог уговора, уговорена накнада за усмене консултације тужитеља које је у предмету Р-1-1137/02 пружао туженом, у износу од 9.000,00 КМ, док није доказано да је тужитељ давао и писмене правне савјете и мишљења и да је та уговорена накнада исплаћена. Цијенећи, да потврда од 30.1.2004. године није сачињена у форми уговора, да иста није потписана од стране овлаштеног лица туженог, те да је исплата по тој потврди условљена наплатом износа од 881.070,40 КМ у корист туженог, до које наплате у коначном није ни дошло, имајући у виду да у вансудском поступку поравнања између туженог и АД В. и к. тужени није био заступан по тужитељу, првостепени суд је закључио да нема основа за обавезивање туженог на исплату

захтјеваног износа, па је из ових разлога тужбени захтјев тужитеља у цјелости одбио.

Одлучујући о жалби тужитеља, другостепени суд је у свему прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда, уз допуну да потврда од 30.1.2004. године није сачињена у форми коју прописује одредба члана 4. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 68/05), па је судио тако што је изјављену жалбу одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита и ревизионим наводима није доведена у озбиљну сумњу.

Наиме, тужитељ у ревизији инсистира на томе да потврда од 30.1.2004. године потврђује постојање дуга туженог у утуженом износу, по раније закљученом уговору о пружању правне помоћи од 20.10.2003. године, који наводи се не могу прихватити.

Према чињеницама које су утврдили нижестепени судови између странака је дана 20.10.2003. године закључен уговор о пружању правне помоћи у ванпарничном предмету Основног суда у Бијељини бр. Р1-1137/02 у којем је одређивана накнада за одузета права на некретнинама туженог у корист АД В. и к. из Б. Тим уговором се тужитељ, који је адвокат, обавезао да пружа правне савјете туженом у том предмету односно “да прати у цјелости поступак почев од првостепеног до завршетка другостепеног поступка”, док је у том поступку код суда туженог заступао други исказани пуномоћник адвокат. Одредбом члана 2. овог уговора, тужени се обавезао да за те услуге тужитељу исплати износ од 9.000,00 КМ. У доказном поступку пред првостепеним судом утврђено је да је тужени тај износ тужитељу исплатио до рока одређеног анексом уговора.

Тужени је дана 30.1.2004. године сачинио потврду (која није потписана од стране законског заступника туженог), према којој је на име ангажовања тужитеља за рачун туженог у наведеном предмету, тужени дужан 3% од досуђене накнаде у том предмету од 881.070,40 КМ, који проценат одговара утуженом износу, с тим да ће тај износ тужитељу бити дозначен након наплате досуђеног износа од 881.070,40 КМ од дужника АД В. и к. из Б.

Нижестепени судови су даље утврдили да су у поступку понављања поступка укинута рјешења којима је накнада у означеном износу била досуђена и у поступку протуизвршења који је након тога услиједио тужени је вратио раније наплаћени дио накнаде. У вансудском поступку који је последице тога вођен између туженог и АД В. и к. из Б., те у којем је постигнут договор о исплати износа од 250.000,00 на име уложених средстава и изгубљене добити, тужитељ није заступао туженог, нити му је пружао било какве услуге везане за тај поступак.

Слиједом тога, потврда од 30.1.2003. године, на коју се тужитељ у тужби позвао, кад би се и узело да је правно ваљана, не може исходити обавезивање туженог на исплату утуженог износа из разлога што је исплата по овој потврди условљена претходном наплатом раније досуђене накнаде од 881.070,40 КМ од дужника АД В. и к. из Б., до које наплате у коначном није дошло. Поред тога,

тужитељ у доказном поступку није предочио ни трошковник из којег би било видљиво о којим тачно услугама правне природе се ради.

Даљи ревизиони наводи, којима се наводи да је до поменутог вансудског договора између туженог и АД В. и к. из Б. дошло због “политичког притиска Владе РС” нису релевантни за пресуђење о захтјеву тужитеља у овој парници.

Исто тако, не могу се прихватити ни ревизиони наводи да је од стране нижестепених судова изостала правилна оцјена изведених доказа, те да је тиме и побијана пресуда неразумљива, јер су изведени докази оцјењени сагласно одредби члана 8. Закона о парничном поступку - („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 - даље: ЗПП), а нижестепени судови су за своје одлуке дали и јасне и разумљиве разлоге.

Из изложеног, изјављена ревизија је одбијена, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић